

רעפ 19623-10-24 - יין בדניי נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 19623-10-24

לפני: כבוד השופט עופר גרוסקופף

המבקש: יין בדניי (עציר)
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט
המחוזי בחיפה מיום 6.10.2024 בעמ"ת
73020-09-24 שניתן על ידי כבוד השופט זיו
אריאלי

בשם המבקש:

החלטה

לפניי בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופט זיו אריאלי) בעמ"ת 73020-09-24 מיום 6.10.2024, במסגרתה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בקריות (כב' השופטת סימי פלג קימלוב) במ"ת 56143-09-24 מיום 26.9.2024, בה הוחלט על המשך מעצרו עד לתום ניהול ההליכים המשפטיים בעניינו.

דין הבקשה להידחות. הלכה ידועה היא כי רשות לערור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערר על ידי בית המשפט המחוזי ("ערר בגלגול שלישי") תינתן במשורה, וזאת רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982); בש"פ 2785/19 יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.4.2019)), או במקרים נדירים בהם מעוררת הבקשה שיקולי צדק כבדי משקל (רע"פ 8192/12 עכאשה נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-11 (20.11.2012); רע"פ 7572/12 הזייל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.10.2012)). המקרה שלפניי אינו נמנה עם מקרים חריגים אלה.

בתמצית, המבקש מלין הן נגד הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה והן נגד הקביעה בדבר קיומה של עילת מעצר. ברם, לא מצאתי בטענותיו עילה להתערבות בהחלטתו של בית המשפט קמא. כך, באשר לראיות לכאורה, טוען המבקש כי בעוד בית המשפט קמא התעלם מ"ראיית הזהב" בתיק, קרי סרטון מצלמות אבטחה המתעד את האירוע ובו נצפה רק הנאשם הנוסף הכלול בכתב האישום (להלן: הנאשם הנוסף), העדיף הוא לתת אמון מוחלט בגרסאות כבושות ושקריות של הנאשם הנוסף. ואולם, בית המשפט קמא נתן דעתו לסרטון האמור, ולהיעדר תיעוד המבקש בו, וכן להבדלים בין גרסת המבקש לגרסת הנאשם הנוסף, וסבר כי בשלב בו מצוי ההליך, ובשים לב למכלול החומר הראייתי בתיק, הונח מסד ראיתי מספק בעניינו של המבקש - ובמסקנה זו, לא ראיתי מקום להתערב. באופן דומה, אף טענתו של המבקש כי אף אחת מעילות המעצר לא מתקיימת בעניינו אינה משכנעת. כפי שעמד על כך בית המשפט קמא, הגם שהעבירות בהן הואשם המבקש אינן מקימות עילת מעצר סטטוטורית ואינן חמורות במיוחד מבחינת מהותן ושיטת ביצוען, בשל עברו הפלילי של המבקש מוצדק להטיל עליו "מגבלות מסוימות על חירותו, לשם שמירה על ביטחון הציבור" (פסקה 15 להחלטה). קביעה זו נטועה בנסיבותיו הפרטניות של המבקש, ואינה מגלה עילה למתן רשות ערר (והשוו: בש"פ 2938/14 פחמאוי נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (27.4.2014); בש"פ 3429/15 שוקרון נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (19.5.2015)).

בצד האמור, אשוב ואציין את שצינו הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי - מסוכנותו של המבקש היא מהסוג אותו ניתן לאיין באמצעות חלופת מעצר הולמת. לפיכך, כל שנדרש מהמבקש על מנת לסיים את מעצרו מאחורי סורג ובריח, היא להציע חלופת מעצר מתקבלת על הדעת, אשר תיבחן על ידי בית משפט השלום בהתאם למכלול הנסיבות.

אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשפ"ה (14 אוקטובר 2024).

עופר גרוסקופף
שופט